

Sygn. akt II CNP 13/11

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2011 r.,
skargi E. M. i A. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
nakazu zapłaty Sądu Okręgowego
z dnia 2 października 2007 r.,
wydanego w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Inwestycyjno
- Leasingowego "T." Spółki Akcyjnej w C.
przeciwko E. M. i A. M.
o zapłatę kwoty 78.414,25 zł,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Nakazem zapłaty z dnia 2 października 2007 r. Sąd Okręgowy nakazał pozwanym E. M. i A. M. aby zapłacili solidarnie powodowi Przedsiębiorstwu Inwestycyjno – Leasingowemu "T." S.A. z siedzibą w C. kwotę 78.414,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2007 r. do dnia zapłaty.

Pozwani wnieśli w dniu 15 lipca 2010 r. skargę o stwierdzenie niezgodności tego nakazu zapłaty z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wnosić można od prawomocnego wyroku. Dotyczy to również prawomocnego nakazu zapłaty (art. 353² k.p.c.). Skarżący zarzucają jednak, że nakaz ten nie jest prawomocny, bowiem nie doręczono im prawidłowo postanowienia o odrzuceniu zarzutów. W takiej sytuacji należy dokonać czynności procesowych przewidzianych w przepisach proceduralnych, natomiast skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nieprawomocnego nakazu zapłaty jest niedopuszczalna. Niezależnie od tego trzeba wskazać, że niezgodność nakazu z prawem skarżący uzasadnili naruszeniem przepisów regulujących jego doręczenie. Tymczasem niezgodność z prawem nakazu zapłaty nie może nastąpić na skutek ewentualnego naruszenia przepisów, które należy zastosować już po jego wydaniu. W skardze brak jakichkolwiek zarzutów prowadzących do wykazania, że poprzez wydanie nakazu zapłaty Sąd Okręgowy w oczywisty i rażący sposób naruszył określone przepisy, co doprowadziło do jego niezgodności z prawem. Należy podkreślić, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem nie jest alternatywnym środkiem jego zaskarżenia, bowiem jej cel i znaczenie jest zdecydowanie odmienny.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.